

dr hab. Katarzyna Handzlik-Bąk, prof. UŚ

Wydział Sztuki i Nauk o Edukacji

Instytut Sztuk Plastycznych

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Recenzja pracy doktorskiej mgr. Artura Wąsowicza: „«Pulsary» – Wibracja strukturalna i fakturalna na przykładzie moich obiektów ceramicznych”, sporządzona w związku z postępowaniem doktorskim w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacji dzieł sztuki, wszczętym na Wydziale Sztuki na Uniwersytecie Radomskim im. Kazimierza Pułaskiego.

Artur Wąsowicz jest absolwentem Liceum Plastycznego im. Józefa Brandta w Radomiu. W 2006 roku ukończył kierunek Ceramika, broniąc dyplom w Pracowni Ceramiki Aleksandry Dobrowolskiej.

Swoją drogę artystyczną kontynuował na Wydziale Sztuki Politechniki Radomskiej, na kierunku Edukacja Artystyczna w Zakresie Sztuk Plastycznych, ze specjalizacją Działania Artystyczne. W 2011 roku uzyskał dyplom z wyróżnieniem w Pracowni Rzeźby dra Wiesława Jelonka. Zrealizował również aneks w Pracowni Malarstwa prof. Andrzeja Gieragi oraz aneks w Pracowni Grafiki Warsztatowej prof. Andrzeja Markiewicza.

Po ukończeniu studiów poszerzał swoje doświadczenia zawodowe, współpracując z kilkoma firmami z powodzeniem realizując zadania projektowe, reklamowe i wystawiennicze. Zarówno jego realizacje komercyjne, jak i działalność artystyczna charakteryzują się oryginalnością oraz precyzją wykonania, potwierdzającymi wysokie kompetencje i kunszt pracy z materiałem ceramicznym. Prace te prezentują wysoki poziom artystyczny i świadczą o konsekwentnie rozwijanym warsztacie twórczym.

Obecnie, jako pracownik Wydziału Sztuki Uniwersytetu Radomskiego im. K. Pułaskiego, jest zatrudniony na stanowisku asystenta w Pracowni Rzeźby. Prowadzi zajęcia z zakresu rzeźby, ceramiki oraz intermedii. Równolegle angażuje się w działalność kuratorską – w latach 2018–2024 pełnił funkcję kuratora Akademickiej Galerii „Pentagon”, natomiast od września 2024 roku sprawuje opiekę kuratorską nad Akademicką Galerią „Rogatka” w Radomiu, jednocześnie aktywnie angażując się również w inne dydaktyczne projekty uczelniane oraz prace badawcze jako współautor i kierownik tychże.

Liczne osiągnięcia artystyczne, m.in. udział w wystawach oraz nagrody zdobywane w konkursach sztuki kreślą obraz twórcy aktywnego i zaangażowanego, który umiejętnie łączy

działalność akademicką z praktyką funkcjonowania na rynku sztuki poza murami uczelni. Taka postawa nie tylko wzbogaca jego własne doświadczenie twórcze i zawodowe, lecz także stanowi istotną wartość w procesie dydaktycznym, umożliwiając studentom czerpanie z wiedzy i doświadczeń Wąsowicza.

Ścieżka zawodowa Doktoranta została konsekwentnie oparta na medium ceramicznym, poszerzanym o pokrewne dyscypliny sztuki, takie jak malarstwo i grafika. Poruszając się swobodnie pomiędzy różnorodnymi obszarami działalności artystycznej, wykazuje on głębokie zrozumienie zasad kształtowania formy przestrzennej oraz funkcjonowania koloru na obiektach rzeźbiarskich i naczyniowych. Włącza również do swoich realizacji graficzny sposób myślenia, co zaowocowało powstaniem obszernego cyklu prac doktorskich, stanowiących na obecnym etapie podsumowanie holistycznie rozwijanej działalności artystycznej Wąsowicza. Rozprawa teoretyczna stanowi wnikliwy i precyzyjny autokomentarz do pracy projektowej, badawczej i artystycznej. Doktorant w sposób logiczny i czytelny przeprowadza odbiorcę przez założenia swojej pracy artystyczno-badawczej w dziedzinie sztuk pięknych. W sposób przekonujący przedstawia źródła inspiracji oraz argumenty odpowiadające na pytania: po co i dlaczego podejmuje określone działania twórcze. Jednocześnie adekwatnie definiuje podstawowe założenia swojej pracy, nakreślając charakter istotnych zjawisk fizycznych i wizualnych oraz odwołując się do ich naukowych definicji i aktualnego stanu wiedzy. Tym samym przybliża odbiorcy ideowe fundamenty rozprawy doktorskiej.

Pierwsza część pracy ma charakter propedeutyczny i stanowi niemal wzorcowy przewodnik po działaniach w zakresie ceramiki. Autor przedstawia dokładny opis zagadnień technicznych, technologicznych, narzędziowych i aparaturowych, obejmujących procesy formowania, suszenia oraz wypalania ceramiki. Jest to wiedza fundamentalna dla adeptów tej dziedziny, jednak dzięki jej skrupulatnemu opracowaniu doktorant nie tylko porządkuje podstawy teoretyczne swoich działań, lecz także unaocznia odbiorcy zakres własnej wiedzy oraz swobodę poruszania się w obszarze materii ceramicznej. Spośród niezwykle szerokiego wachlarza możliwości formalnych ceramiki autor wybiera glinę agatową jako główne medium swoich poszukiwań. Jest to wybór wymagający nie tylko znajomości technologii wykonania, ale także dogłębnego rozumienia fizykochemicznych właściwości mas ceramicznych. Kluczową rolę odgrywa tutaj kompatybilność materiałów pod względem skurczliwości, warunkująca uzyskanie trwałych i nie popękanych form po ostatecznym wypale.

Na uznanie zasługuje procesualny charakter prowadzonych badań. Samodzielne analizowanie nawet dobrze znanych struktur ceramicznych pozwala autorowi na głębsze zrozumienie zachodzących procesów i prowadzi do świadomych decyzji technologicznych. Wąsowicz nie poprzestaje na rozwiązaniach proponowanych przez producentów materiałów, lecz wielokrotnie powraca do badań, porównuje rezultaty i modyfikuje parametry technologiczne zgodnie z własnymi założeniami artystycznymi.

Interesujące są również dokonane przez autora wybory materiałowe. Pracując na masach niskotopliwych i szeroko dostępnych szklivach gotowych, świadomie zawęża pole badań do obszaru, który może poddać szczegółowej obserwacji i kontroli. Strategia ta pozwala na pogłębione poznanie wybranego zagadnienia zamiast powierzchownej eksploracji wielu rozwiązań jednocześnie.

Szczególnie wartościowym elementem rozprawy są autorskie eksperymenty związane z łączeniem powszechnie dostępnych mas ceramicznych z masami klinkierowymi stosowanymi przez danego producenta płytek ceramicznych. Stanowi to interesujące novum w badaniach nad kompatybilnością różnych materiałów pod względem spoistości i skurczliwości, które pochodzą z różnych źródeł. Autor umiejętnie wykorzystuje doświadczenia zdobyte w praktyce zawodowej, łącząc je z poszukiwaniami artystycznymi. Dzięki temu rozszerza możliwości technologiczne wybranej metody oraz wskazuje potencjalne kierunki jej praktycznych zastosowań.

Przedstawione próbki badawcze, choć częściowo odwołują się do efektów znanych środowisku profesjonalnych ceramików, stanowią wartościowy materiał porównawczy i dokumentacyjny. Autor stosuje określenie: „szkic w myśleniu i działaniu”, które trafnie oddaje charakter prowadzonych badań. Pokazuje ono proces dochodzenia do rozwiązań, w którym równie istotne jak rezultat końcowy stają się obserwacja, analiza i wyciąganie wniosków.

Z pogłębionej refleksji technologicznej autora wyłania się zasadniczy problem badawczy pracy – zagadnienie wibracyjności ceramiki. Wieloletnia praktyka oraz badania prowadzone w obrębie medium ceramicznego stają się punktem wyjścia do rozważań wykraczających poza kwestie technologiczne i lokujących się na styku sztuki, percepcji oraz refleksji o niemal filozoficznym wymiarze.

Na uwagę zasługuje sposób przejścia od części propedeutycznej do zaawansowanych badań autorskich. Autor konsekwentnie pokazuje proces selekcji środków formalnych i świadomego odrzucania nawet bardzo atrakcyjnych wizualnie efektów na rzecz rozwiązań najlepiej służących realizacji głównej idei pracy. Świadczy to o decyzyjności twórczej oraz umiejętności podporządkowania środków artystycznych nadrzędnej koncepcji dzieła.

Działania w obszarze ceramiki wykorzystujące język malarstwa i grafiki są dobrze znane ceramikom. Techniki malarskie i graficzne na podłożu ceramicznym stanowią również istotną część prowadzonej przeze mnie działalności dydaktycznej. Z tym większą ciekawością obserwuję rezultaty osiągnięte przez doktoranta w zakresie podziału obrazu zarówno na formach płaskich, jak i przestrzennych.

Autor tworzy i poddaje recenzji trzy kompatybilne, wzajemnie uzupełniające się zestawy prac stanowiące obszerny cykl zatytułowany „Pulsary”. Obejmuje on 9 sztuk średnioformatowych płaskich obiektów ceramicznych na podobrazu, 9 sztuk płaskich miniatur ceramicznych

również na specjalnie przygotowanym podobrazii i 3 obiekty przestrzenne na postumentach. Autor łączy w nich ceramikę, płyty MDF i podobrazia.

Uzyskane efekty są bardzo przekonujące. Formy są eleganckie, zwarte i klasyczne, a jednocześnie ujawniają wysoki poziom kunsztu wykonawczego oraz dbałości o detal. Powstają obiekty wrażeniowo „wibrujące”, w których zestawiane powierzchnie wzajemnie się uzupełniają i wzmacniają swoje oddziaływanie wizualne. Cykl obejmuje również miniatury, dzięki czemu kameralna skala dzieł, przy zachowaniu wysokiej precyzji opracowania, nabiera lekkości i intymności.

Wskazana przez autora możliwość oglądania obiektów zarówno z bliska, jak i z daleka przywodzi na myśl dobrze zaprojektowane znaki graficzne, które zachowują swoją siłę oddziaływania niezależnie od skali. Umiejętność dokonywania świadomych wyborów formalnych, a także rezygnacji z efektów atrakcyjnych, lecz zbędnych dla koncepcji dzieła, jest wyrazem dużej dojrzałości artystycznej.

Autor rozprawy nie wybiera drogi na skróty. Potwierdza tym samym słowa prof. Krystyny Cybińskiej, że „warsztat jest językiem sztuki”. W jego działaniach dostrzegam połączenie zainteresowania materią charakterystycznego dla prof. Henryka Luli z bliskim prof. Wandzie Gołkowskiej i Janowi Chwałczykowi sposobem myślenia o idei sztuki.

Obiekty przywoływały we mnie skojarzenia z kosmosem i planetarnymi strukturami poruszającymi się z gracją w bezkresie wszechświata.

Niezwykle ważne jest również to, że doktorant nie stworzył programu badań wyłącznie na potrzeby przewodu doktorskiego. Przedstawione w rozprawie eksperymenty stanowią naturalną kontynuację wieloletnich zainteresowań i doświadczeń autora, wzbogaconych o szczególne ukierunkowanie na technikę marmurkową. Przyjęta metodyka badań jest jednocześnie szeroka i konsekwentna. Autor porusza się w rozległym spektrum materiałów ceramicznych, dążąc zarazem do maksymalnej optymalizacji parametrów technologicznych w wybranym zakresie temperaturowym, tak aby efektywnie wykorzystać je w finalnych obiektach – pulsarach. Tak prowadzony proces badawczy należy uznać za jeden z najmocniejszych aspektów całej rozprawy. Rozwój twórczy i nowe wnioski wynikają bowiem z dogłębnego studiowania problemu oraz uważnej analizy wpływu działań formalnych na percepcję dzieła.

Pięknym i niezwykle trafnym dopełnieniem całego cyklu jest również jego tytuł – „Pulsary”. Nazwa ta w znakomity sposób charakteryzuje zarówno formalny, jak i emocjonalny wymiar prezentowanych prac. Nie tylko opisuje ich wizualny i ideowy charakter, lecz także subtelnie ukierunkowuje odbiorcę na sposób ich percepcji, wzmacniając przekaz zawarty w obiektach. Słowo „Pulsary” funkcjonuje jednocześnie jako hasło wywoławcze i rodzaj artystycznego wykrzyknika. Jest zwięzłe, proste, a zarazem niezwykle sugestywne. W jednym pojęciu zawiera skojarzenia z rytmem, drganiem, energią, ruchem i oddziaływaniem w przestrzeni –

a więc z tymi cechami, które stanowią istotę prezentowanego cyklu. Tytuł nie dominuje nad dziełami, lecz harmonijnie współtworzy ich znaczenie, stając się ważnym elementem budowania narracji całej rozprawy doktorskiej.

Autor słusznie zauważa, że działania oparte na strukturach agatowych charakteryzują się bardzo silnym oddziaływaniem wizualnym, niezależnie od skali realizowanych obiektów. Intensywność rysunku i bogactwo wewnętrznych podziałów mogą z łatwością zdominować formę, prowadząc do nadmiaru bodźców wizualnych. Tym bardziej należy docenić sposób, w jaki doktorant skonstruował swój cykl. Kompozycje zostały wyważone i opracowane z dużą świadomością formalną, dzięki czemu nie przytłaczają odbiorcy nadmierną ilością struktur agatowych. Autor umiejętnie operuje ich natężeniem, pozostawiając przestrzeń dla oddechu wizualnego i właściwej percepcji obiektów. Dzięki temu charakterystyczna dla tych realizacji wibracyjność nie staje się efektem dekoracyjnym, lecz pozostaje istotnym i kontrolowanym środkiem budowania wyrazu artystycznego.

Wąsowicz przeprowadza bardzo precyzyjną analizę prezentowanego cyklu doktorskiego, dokonując również krytycznej oceny własnej pracy. Z perspektywy twórcy wskazuje elementy, które jego zdaniem zadziałały szczególnie dobrze, nie ukrywając satysfakcji z osiągniętych rezultatów. Taka postawa świadczy o dużej świadomości procesu twórczego oraz umiejętności refleksyjnego spojrzenia na własne działania badawcze i artystyczne.

Szczególne uwagę zwraca podrozdział poświęcony analizie efektów, w którym autor tworzy swoistą notatkę opisującą doświadczenia odbiorcy podczas pierwszego kontaktu z dziełem. Jest to rozwiązanie nietypowe, momentami nawet mocno narzucające określony sposób odbioru obiektów. Jako osobie recenzującej pracę odebrało mi ono częściowo przestrzeń do samodzielnego formułowania własnego opisu i interpretacji tego, co oraz w jaki sposób wybrzmiewa w prezentowanych realizacjach.

W osiągniętych rezultatach wyraźnie ujawnia się nie tylko wysoki poziom doktoranta w zakresie jakości wykonania, ale i sposobu prezentacji dzieł składających się na cykl doktorski. Prace funkcjonują zatem samodzielnie i nie wymagają, aż tak rozbudowanych komentarzy interpretacyjnych. Można nawet odnieść wrażenie, że niektóre fragmenty autokomentarza zbyt szczegółowo sugerują odbiorcy sposób odczytania zjawiska wibracyjności.

Ponieważ miałam możliwość obejrzenia prac jeszcze przed lekturą rozprawy, moje skojarzenia również podążały w kierunku obrazu wibrującej materii funkcjonującej w przestrzeni. Swoista geometryzacja podziałów pozwalała jednak uchwycić to zjawisko w szczególnym momencie – jakby tuż przed obrotem i oddaleniem się od widza, zatrzymując je na granicy ruchu i trwania.

Jednocześnie przyjmuję ten szczególny zabieg komentatorski jako świadomą decyzję autora i rodzaj zaproszenia do jego sposobu myślenia. Odczytuję go jako próbę otwarcia przed odbiorcą drzwi do procesu twórczego oraz przedstawienia własnej odpowiedzi na pytanie, czy

założone cele zostały osiągnięte. Co istotne, doktorant nie konstruuje tej części w formie klasycznego rozliczenia środków artystycznych, sprowadzającego się do stwierdzeń: „chciałem osiągnąć taki efekt, stosując takie środki wyrazu”. Zamiast tego opisuje stan faktyczny i koncentruje się na tym, jak obiekty w jego pojęciu funkcjonują w percepcji widza, jakie reakcje wywołują oraz jakie jakości wizualne i emocjonalne uruchamiają. Dzięki temu analiza ta staje się nie tylko podsumowaniem procesu twórczego, lecz również interesującym świadectwem samoświadomości artystycznej autora. Stawia się on jednocześnie w roli twórcy i odbiorcy, rozważnie kontemplującego osiągnięte rezultaty.

Zestawienie ceramiki z materiałami nie ceramicznymi w obiektach przestrzennych uważam za zabieg w pełni uzasadniony i korzystnie wpływający na odbiór całego cyklu. Przełamuje ono pewien schemat konstrukcyjny, który mógłby pojawić się przy konsekwentnym operowaniu wyłącznie jednym medium, a jednocześnie wzbogaca język formalny prezentowanych realizacji.

Muszę przyznać, że spośród całej kolekcji właśnie ten zespół obiektów działa na mnie najbardziej przekonująco. Jest on bowiem w swoim wyrazie autorski i najpełniej realizuje idee przedstawione przez doktoranta we wstępie do pracy. To właśnie tutaj najwyraźniej ujawniają się inspiracje twórczością prof. Andrzeja Gieragi oraz zainteresowanie autora sztuką geometryczną i relacjami pomiędzy formą, przestrzenią oraz percepcją.

Autor przedkłada własne prace w formie specyficznego kolażu ceramicznych elementów i malowanych płyt drewnopochodnych, umieszczając m.in. na jednej z powierzchni przetworzony wizerunek pierwowzoru — dzieła Gieragi z cyklu „Nokturn”, które poddaje autorskiej reinterpretacji. Jego wypowiedź, poprzez nawiązanie do stylu Mistrza, staje się swoistym hommage. Jednocześnie nie można realizacjom Wąsowicza odebrać autonomii — w nowej, synergicznej formie niosą idee sztuki geometrycznej, łącząc myślenie i wrażliwość obu twórców.

Ich siła wynika nie tylko z kontrastowego zestawienia materiałów, ale przede wszystkim z przemyślanej konstrukcji kompozycyjnej. Powstaje interesujące napięcie pomiędzy statyką a dynamiką, sprawiające, że dzieła odbieram jako formy zapauzowane w ruchu. To właśnie w tych realizacjach najpełniej ujawnia się postulowana przez autora pulsacyjność i wibracyjność form.

Doktorant zaznacza we wstępie do pracy, że jego celem nie było naśladownictwo, lecz odnalezienie własnej drogi twórczej, i w moim przekonaniu cel ten został osiągnięty. Całość artystycznej części doktoratu oceniam wysoko jako spójną i dojrzałą. Choć zarówno w obiektach płaskich, jak i przestrzennych odnaleźć można elementy twórczości przywoływanego Profesora, które pozostają do pewnego stopnia rozpoznawalne. Nie umniejsza to ich wartości — przeciwnie, proponowane przez doktoranta realizacje stanowią, w mojej opinii, najpełniejszą i najbardziej oryginalną interpretację idei „Pulsarów”.

Włączenie do autorskich obiektów rozwiązań obecnych we współczesnych praktykach artystycznych — takich jak zestawienia struktur, relacje barwne czy kompozycyjne podziały powierzchni — jest zabiegiem świadomym i konsekwentnym. W proponowanej formie stanowi ono rodzaj parafrazy, będącej twórczym dialogiem z Mistrzem, a nie prostym powtórzeniem jego języka artystycznego. Tym bardziej że autor za główny element swoich poszukiwań uznaje — jak sam podkreśla — „(...) dominujący aspekt wibracyjności zbudowany w ceramice agatowej (...)”.

Na tym tle intrygująco prezentuje się bodaj najskromniejszy, miniaturowy obiekt Pulsar P1M. Działa on niczym preludium do późniejszych realizacji przestrzennych. Niewielki fragment jednolitej, płasko położonej powierzchni szkliva zdaje się „przytrzymywać” energię całej kompozycji, porządkując ją i pozwalając odbiorcy skoncentrować uwagę na obiekcie. Dzięki temu wibracyjność nie rozprasza się po całej powierzchni, lecz zostaje świadomie skanalizowana, co wzmacnia siłę oddziaływania obiektu.

W całej pracy szczególnie wyraźnie przebijają staranność podejścia oraz wysoka kultura wykonawcza — zarówno w rozbudowanym autokomentarzu, jak i w obszernym cyklu realizacji artystycznych składających się na rozprawę doktorską. Autor wykazał się konsekwencją, cierpliwością i dużą świadomością zarówno procesu badawczego, jak i twórczego.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że doktorant w sposób niezwykle sensualny, odczuwalny i niemal namacalny ukazał w swoich dziełach to, co artyści zajmujący się ceramiką często określają mianem „sztuki czterech żywiołów”. Relacje pomiędzy ziemią, wodą, powietrzem i ogniem nie pozostają tutaj jedynie technologiczną podstawą procesu ceramicznego, lecz stają się realnie odczuwalną jakością dzieła.

Pozwolę sobie zwrócić się bezpośrednio do autora:

Szanowny Panie Doktorancie, ta cecha Pańskich realizacji jest widoczna i odczuwalna nawet bez lektury autokomentarza. Właśnie w tym dostrzegam jedną z największych wartości prezentowanego cyklu. Istotą sztuki jest bowiem sytuacja, w której odbiorca widzi i doświadcza dzieła, a nie dopiero po przeczytaniu opisu zaczyna rozumieć, co autor chciał przekazać. W przypadku prezentowanych realizacji ten przekaz wybrzmiewa samodzielnie i bardzo przekonująco.

Oczywiście charakter rozprawy doktorskiej wymaga przedstawienia opisu, charakterystyki oraz omówienia prowadzonych badań twórczych. Jednak w sztukach plastycznych wartością nadrzędną pozostaje zdolność autentycznego przekazu artystycznego, ujawniająca talent, wrażliwość i warsztat twórcy. To właśnie umiejętność przełożenia idei na materialną formę stanowi o sile dzieła.

W czasach, gdy współczesne technologie umożliwiają realizowanie coraz bardziej złożonych koncepcji również osobom nieposiadającym klasycznych umiejętności warsztatowych, szczególnego znaczenia nabiera spotkanie sprawności manualnej, doświadczenia materiałowego i świadomej refleksji intelektualnej. W pracach Wąsowicza te elementy pozostają w równowadze. Autor nie ogranicza się do konceptualnej gry znaczeń, lecz potrafi własnymi rękami stworzyć formę odpowiadającą wyobrażeniu i idei. To właśnie ta jedność myśli, warsztatu i wrażliwości artystycznej stanowi jedną z najmocniejszych stron prezentowanej rozprawy.

Ponadto chciałabym podkreślić, że na uznanie zasługuje również sposób prezentacji cyklu doktorskiego. Widoczna jest staranna analiza przestrzeni ekspozycyjnej oraz świadomy dobór warunków prezentacji prac. Szczególną uwagę zwraca swoista czułość autora wobec relacji pomiędzy obiektem, przestrzenią i światłem. Rozmieszczenie realizacji oraz sposób ich oświetlenia nie mają charakteru przypadkowego, lecz stanowią integralny element koncepcji artystycznej. Dzięki temu prezentowane dzieła funkcjonują nie jako zbiór odrębnych obiektów, lecz jako spójna, kontekstowa całość, w której przestrzeń staje się aktywnym uczestnikiem budowania znaczeń i doświadczenia odbiorcy.

Mając na uwadze, że doktorant wywodzi się ze środowiska ceramicznego i rozpoczął kształcenie w tym zakresie już na poziomie średniej szkoły plastycznej, a jednocześnie nie jest absolwentem studiów magisterskich na wydziale specjalizującym się w ceramice i szkłe, tym bardziej doceniam charakter przedstawionej rozprawy. W ośrodkach o takiej specjalizacji bowiem, dostęp do zaawansowanego zaplecza technologicznego, wyników badań oraz możliwość codziennego kontaktu z wielowątkowymi działaniami artystycznymi w obszarze ceramiki i szkła stanowią istotne wsparcie w procesie zdobywania doświadczenia i rozwijania warsztatu twórczego.

Osiągnięte przez doktoranta rezultaty świadczą zatem o jego konsekwencji, samodzielności oraz wysokim poziomie zaangażowania w rozwój własnej praktyki artystycznej. Autor przeszedł bardzo samodzielną drogę poszerzenia fundamentalnych podstaw technologicznych medium ceramicznego do stworzenia oryginalnych dzieł o wysokim poziomie artystycznym i badawczym.

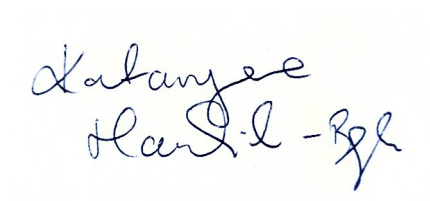
W mojej ocenie właśnie ta droga — oparta na konsekwentnym zdobywaniu wiedzy, cierpliwym eksperymentowaniu oraz stopniowym budowaniu własnego języka artystycznego — stanowi jeden z najcenniejszych aspektów całej rozprawy. Efektem tych działań są realizacje dojrzałe, świadome i przekonujące, potwierdzające nie tylko kompetencje technologiczne autora, lecz także jego zdolność do samodzielnego formułowania i rozwijania oryginalnych problemów artystyczno-badawczych.

Konkluzja

Praca doktorska mgr. Artura Wąsowicza: „«Pulsary» – Wibracja strukturalna i fakturalna na przykładzie moich obiektów ceramicznych” jest oryginalnym dziełem twórczym i spełnia wymagania określone w art. 187 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.). Zarówno część teoretyczna jak i artystyczna stanowią bardzo spójny obraz wiedzy, doświadczeń i umiejętności doktoranta na wysokim poziomie.

Po przeanalizowaniu przedstawionej rozprawy oraz dokumentacji dzieł z przekonaniem rekomenduję PT Komisji Doktorskiej nadanie panu Arturowi Wąsowiczowi stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Z uwagi na wyjątkowe walory badawcze wnoszące istotny wkład w rozwój ceramiki jako dziedziny sztuki oraz wprowadzenie autorskich rozwiązań technologicznych pełniących istotną rolę w kreacji artystycznej wnioskuję o nadanie wyróżnienia.

Katarzyna
Hanke - Bg